

bestemte for, ere i Reglen Børn, som have faaet Klø, Tærsk; der er derfor intet i denne Retning, som bider paa dem. Nej, det, det gælder om, er at vække deres Æresfølelse, og er der blot en lille Gnist af Æresfølelse hos disse Dreng og Piger, saa kan man ogsaa faa den vakt. Thi det viser sig, at der gives Mænd og Kvinder, som ere i Stand til at vække den. Jeg har tilladt mig at foreslaa, at man i Stedet for at begynde Paragraffen: „For slet Opførsel i Opdragelsesanstalten“ o. s. v. skulde begynde Paragraffen med at sige: For god Opførsel kan der gives Præmier i Form af Dit eller Dat. Vi have jo imidlertid ikke faaet denne Ændring, men jeg haaber, at naar vi faa disse Opdragelsesanstalter — og det tror jeg, vi gøre —, maa det ikke alene være Strafferegulativer, vi faa, men saa vil der ogsaa fra Justitsministerens Haand komme et Paalæg, en Opmuntring til de paagældende Ledere af disse Anstalter, at de ogsaa bør belønne Eleverne, ved at der indføres Præmier for god Opførsel i Form af Bøger, Arbejdsredskaber osv. Og jeg tror, at det vilde have ikke lidt at sige, om man navnlig paa disse Opdragelsesanstalter lod sig det være magtpaaliggende saa vidt muligt at imødekomme de forskellige Drenges og Pigers Trang til visse Arbejdsgrøene. Nu er Forholdet paa vore Opdragelsesanstalter, Flakkebjerg og Landerupgaard, dette, at de skulle næsten alle være Landmænd, de skulle, uanset om de have Lyst eller ikke Lyst til Landbruget, knyttes dertil. Og hvordan knyttes de dertil? Undertiden tager man sig alvorlig af i Forvejen at undersøge det Sted, hvor de komme hen, men ofte gaar man med let Haand derover, saaledes at det bliver de daarlige Husbonder og de Husbonder, som have vanskeligst ved at faa Folk, som faa Børnene fra disse Opdragelsesanstalter. Og det, man har bygget op paa Opdragelsesanstalten, ødelægges saa i det halve eller trekvart Aar, Drengen eller Pigen er paa den vedkommende Gaard. Naturligvis kan det modsatte ogsaa ske, og det modsatte sker heldigvis: at Børnene faa en bedre Opdragelse paa Bøndergaardene, end de fik paa Opdragelsesanstalten. Men ofte er dette ikke Tilfældet, og jeg siger derfor, at der maa tages langt større Hensyn, end det hidtil er sket, til de Personer, som komme paa Opdragelsesanstalter for særlig vanskelige Børn. Man maa tage Hensyn til deres særlige individuelle Anlæg og Ævner. Og gør man det i Forbindelse med, at man søger at vække deres Æres-

følelse, søger at rose dem og give dem Præmier paa en eller anden Maade, saa tror jeg, man kommer langt.

I Parentes maa jeg maaske indskyde her, at da vi for et Aars Tid tilbage havde Spørgsmaalet om en Revision eller om Afskaffelse af Tyendeloven for, tillod jeg mig at gøre opmærksom paa, hvad forskellige landøkonomiske Foreninger havde foreslaaet; jeg tror, at det var Fyns Stifts patriotiske Selskab, som i sin Betænkning havde ladet den vedkommende, der udarbejdede Betænkningen, sige: Det vigtigste af alt er, at de, som lede Arbejdet, erindre sig, at for hver god Gerning, der gøres paa Gaarden, skal der lyde et rosende Ord, at man skal ikke være karrig med rosende Ord. Jeg tror, at dette maa man ogsaa understrege i dette Forhold. Er der noget, som disse Dreng eller Piger trænge til, saa er det dette at blive rost; der er intet, som opmuntrer dem mere til at gøre deres Ting godt og til at opføre sig bravt og hæderligt end dette, at de vide, at naar de gøre det godt og ordentligt, saa er der en Mand eller Kvinde, der siger til dem: Det er rigtig godt, min Ven, der har du en Bog for det — eller noget andet, som kan belønne og opmuntre dem til at gaa videre paa denne Vej.

Det er nu ganske vist i Ændringsforslaget Nr. 39 bestemt, at det er den ærede Justitsminister, som bemyndiges til under betryggende Former at foreskrive et Strafferegulativ, og det er jo en meget vidt dreven Myndighed at give en Minister. Jeg nærer imidlertid ingen Betænkelighed derved; thi ligesom der ved det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) er en vis indre Selvmodsigelse, saaledes forekommer det mig ogsaa, at den højtærede Justitsminister udenfor dette Ting, i sin administrative Virksomhed, hylder ganske andre Grundsetninger end dem, han hylder, naar han fremsætter Lovforslag her i Tinget, f. Eks. som det Forslag, han har fremsat om Legemsstraf i visse Tilfælde, det Lovforslag, hvis Ordlyd nu er ændret oppe i Landstinget. Dette Lovforslag harmonerer slet ikke med den Maade, hvorpaa den ærede Justitsminister har taget Affære nede i Storeheddinge . . . .

Formanden: Endskønt det ærede Medlem synes mig at komme noget langt bort fra Paragrafferne og Ændringsforslagene, som ere til 2den Behandling, har jeg dog ikke villet afbryde ham før nu, da det ærede Medlem kommer ind paa helt udenfor liggende Emner.